

ти, настроения. Осъществяват се те в диапазона: от надеждата за жадувания "спасител-ден,/ разметнал пурпур и лъчи,/ към вечността повил очи" до замръзналата житейска истина: "Вечно тая студена, непрогледна нощ..." Или пък от онази пасторална безметежност:

Радост-пролет! Слънце грей -
златен клас на нива зрей.

По ливади злакът млади
росен лей брилянт-сълза;
бог въздъхне, вятър лъхне,
вий се къдрава лоза...

до абсолютната безизходност и безнадеждност:

Ледена стена - под нея съм роден.
Стъклена стена - отвред съм обграден.
Хладната стена - замръзва моя дъх.
Вечната стена - с глава я не разбих...

В книгата "Подир сенките" има творби, обемащи сякаш цялото битие от една или повече гледни точки ("Нощ", "Песен на песента ми", "Видения", "Призраци", "Среднощен вихър"), а също и майсторски изваяни миниатюри ("Лист отбрулен", "Есенни мотиви, I-IV"), "Въздишка", "Среща", "Напразно, майко", "Копнение"). Има и повестуване и медитация, и лирически отстъпления; и автобиографични сюжети, и библейски мотиви; и боготърсачество, и богоборчество; и нежно, потаено чувство и открит граждански патос; и жизнерадост, и отчаяние; и вълшебни видения и ужасни кошмари; и "безсънници" и "прозрения". Във вихрообразната поетическа диалектика на Яворов се редуват плюсни психологически състояния, които понякога се преливат едно в друго.

Самата пространствена визия на лирическия "аз", така както е зафиксирана в "Подир сенките", се разгръща в огромен диапазон и сменящи се ракурси. Сетивно-духовният "поглед" на поета се простира, наистина пространно, кажи-речи между крайните точки на световното пространство. Ако в "Песента на човека":